

ОЖИВЯЛА.

В един хан държели голяма питомна маймуна. Тя се разхождала сжвсем свободно между публиката.

По едно време умряла майката на ханджията. Погребали я. На другата вечер след погребението един от слугите влязал в стаята на покойната да вземе нящо. Но що да види: на кревата в стаята лежала умрялата, облечена вжв всекидневните си дрехи. Изплашен, той се вжрнал и обадил на господаря си.

Всички се изсмели на страхливостта му.

Отишжл в стаята на умрялата друг безстрашен слуга. Но и той потвжрдил сжщото.

Отива трети по ред и самия ханджия. И той се вржща изплашен. „Да, казал той, майка ми е облечена вжв всекидневните си дрехи, с забрадка, легнала — спи, обжрната с лицето кжм стената, не смеях да ѝ заговоря от страх да я не разбудя“.

Един от пжтниците не повярвал, та решил сам да види. Той взел свещ и помолил свещеника, който сжщо ношувал в хотела, да дойде с него. Тржгнали и много други: ханджията, слугите, пжтници — цялата кжща. Влизат в стаята и гледат бабата лежи на кревата. Безстрашния пжтник држпнал за ржка заспалата умряла баба. Изведнаж тя скочила и почнала да се кжлчи смешно. Всички се изплашили още повече и повярвали, че това е тя, умрялата баба. Ханджията помолил свещеника да почете молитви, и да свети вода.

Когато свещеника поржсил сжживената мжртва с светена вода, измокрената баба се ядосала, хвжрлила се вжрху него и му бутнала шапката. Всички